

GUDDOMMELIGE
MYSTERIEJUVELER

این کتاب را در روز شنبه ۱۲۰۳ قمری
 در شهر تبریز در منزلت
 حاج میرزا محمد باقر
 صاحب کتب و خط
 در شهر تبریز
 در روز شنبه ۱۲۰۳ قمری
 در شهر تبریز
 در روز شنبه ۱۲۰۳ قمری
 در شهر تبریز

جواهر الاسرار فی شرح الاسرار و ذکره علی ما یلیق بهما من تقریرات و تفصیلات
 ضمیمه الی کتابه العزیز هر چه علی الاسرار و غیره از جمله
 او کتاب است که فرسید بعد از اینها شرح علی طبعه انفسه
 قد منع کتابت و عرفه که اکثر و معتقد است بکتاب فرسید
 فرادک او آنکه فرسید است با او را در تفسیر علی که فرسید
 الکل و در آنکه علی که اخذت فرسید و تفسیر علی که تفسیر
 الکل علی که در تفسیر علی که تفسیر علی که تفسیر
 و شرح علی که در تفسیر علی که تفسیر علی که تفسیر
 آنکه تفسیر علی که تفسیر علی که تفسیر علی که تفسیر
 علی که تفسیر علی که تفسیر علی که تفسیر علی که تفسیر
 و اکنون تفسیر علی که تفسیر علی که تفسیر علی که تفسیر
 حکمه و تفسیر علی که تفسیر علی که تفسیر علی که تفسیر
 من تمام که حرم علی که تفسیر علی که تفسیر علی که تفسیر

DEN FØRSTE SIDEN I JAVÁHIRU'L ASRÁR, MED ET EKSTRA NOTAT SKREVET AV BAHÁ'U'LLÁH SELV

Bahá'u'lláh

*Guddommelige
mysteriejuveler*

JAVÁHIRU'L-ASRÁR

Bahá'í
FORLAG

© 2019 Bahá'í Forlag
www.bahaiforlag.no
ISBN 978-82-90224-28-3 (trykt)
ISBN 978-82-90159-95-0 (PDF)

Engelsk originaltittel:
Gems of Divine Mysteries
© 2002 Bahá'í World Centre

Tittelbilde:
© Bahá'í International Community

INNLEDNING

Bahá'u'lláhs tiårlange eksil i 'Iráq begynte under de hardeste forhold, samtidig som bábí-troens skjebne befant seg på sitt laveste punkt. Men dette tiåret ble også vitne til den gradvise utkrystalliseringen av de mektige åndelige krefter som skulle kulminere med at han i 1863 gjorde sin verdensomspennende livsoppgave kjent for offentligheten. I løpet av disse årene, skriver Shoghi Effendi, "strålte det ut" fra byen Baghdád "bølge etter bølge, en kraft, en glans og en herlighet som umerkelig gjenopplivet en vansmektende og hardt rammet tro som var i ferd med å synke til en upåaktet eksistens og sto i fare for å bli glemt. Fra den utgikk, dag og natt og med stadig økende energi, de første utstrålinger fra en åpenbaring som i sitt omfang, sin fylde, sin drivende kraft og sin litteraturs volum og mangfold var bestemt til å skulle overgå det som henhørte til Báb selv."¹

Blant disse tidlige utstrømninger fra herlig-

hetens Penn er en lengre arabisk epistel kjent som Javáhiru'l-Asrár, som bokstavelig betyr mysterie-
“juveler” eller -“essenser”. Flere av de berørte temaer
blir også utdypet på persisk – på flere åpenbar-
ingsmåter – i De sju daler og i Visshetens bok, disse
to udødelige verk som Shoghi Effendi har karakteri-
sert som henholdsvis Bahá'u'lláhs største mystiske
skrift og hans fremste doktrinære verk. Guddom-
melige mysteriejuveler befinner seg utvilsomt blant
de “tavler åpenbart på det arabiske tungemål” som
det henvises til i sistnevnte verk.²

Et av bokens sentrale temaer, påpeker Bahá'u'lláh,
er “forvandling”, her i den forstand at den lovede
kommer igjen i en annerledes menneskelig skikkelse.
I en note skrevet over originalmanuskriptets åpnings-
linjer opplyser faktisk Bahá'u'lláh:

*Denne avhandling ble skrevet som svar til
en søker som hadde spurt hvordan den
lovede Mihdí kunne ha blitt forvandlet til
'Alí-Muḥammad (Báb). Dette spørsmålet
ga anledning til å utdype flere tema som
alle er til nytte og gavn både for dem som
søker og for dem som har nådd frem, om
dere kunne oppfatte med den guddom-
melige dyds øye.*

Søkeren som det hentydes til i ovenstående avsnitt, var Siyyid Yúsuf-i-Sidihí Işfahání, som på den tid holdt til i Karbilá. Hans spørsmål ble forelagt Bahá'u'lláh gjennom en mellommann, og denne tavlen ble samme dag åpenbart som svar.

En rekke andre viktige tema blir også berørt i dette verket: grunnen til at fortidens profeter ble avvist; faren ved å lese skrifter på en bokstavelig måte; meningen med Bibelens tegn og varsler angående den nye manifestasjons komme; guddommelig åpenbaring utgjør en ubrutt sammenheng; antydninger om Bahá'u'lláhs egen forestående erklæring; betydningen av slike symbolske uttrykk som “dommedag”, “oppstandelse”, “å oppnå det guddommelige nærvær”, “liv og død” og stadene i den åndelige søken gjennom “søkingens hage”, “kjærlighetens og henrykkelsens stad”, “den guddommelige enhets stad”, “forundringens hage”, “den absolutte intethets stad”, “udødelighetens stad” og “den stad som har hverken navn eller beskrivelse”.

Utgivelsen av Guddommelige mysteriejuveler er ett av de prosjekter som er gjennomført for å oppfylle Femårsplanens mål, kunngjort i april 2001: å skulle “berike oversettelsene av de hellige skrifter til engelsk”. Boken vil gi den vestlige leser en dypere forståelse av en periode som var rik på

muligheter og av Shoghi Effendi ble beskrevet som “forårene i Bahá’u’lláhs embetstid”, og den vil hjelpe dem som studerer hans åpenbaring, til å tilegne seg en dypere innsikt i dens gradvise utvikling.

GUDDOMMELIGE MYSTERIEJUVELER

*Essensen i de guddommelige mysterier
på ferdene oppover fremsatt for dem
som lengter etter å nærme seg Gud,
den allmektige, den evig tilgivende
– velsignet være de rettferdige
som drikker av disse
krystallklare strømmer!*

HAN ER DEN OPPHØYEDE, DEN HØYESTE!

O DU SOM VANDRER på rettferdighetens sti og ¹
skuer barmhjertighetens åsyn! Ditt brev er
mottatt, ditt spørsmål er tatt til etterretning, og
sjelens liflige toner hørtes fra ditt hjertes innerste
kamre. Derved ble den guddommelige viljes skyer
brakt til å la den himmelske visdoms regn strømme
ned over deg for å frigjøre deg for alt du forut hadde
tilegnet deg, tiltrekke deg fra motsigelsens riker til
enhetens tilfluktssteder og føre deg til hans lovs
hellige strømmer. Kan hende får du drikke av dem,
hvile der, slukke tørsten, forfriske sjelen og telles
blant dem som Guds lys har ledet på rett vei på
denne dag.

Skjønt jeg på denne tid er omgitt av jordens ²
hunder og ethvert lands udyr, forblir skjult i mitt
indre vesens forborgne bolig, kan ha forbud mot å
røpe det som Gud har skjenket meg av sin kunn-
skaps undere, sin visdoms juveler og sin makts tegn,

så skuffer jeg ugjerne hans forhåpninger som har nærmet seg storhetens helligdom, søkt å tre inn på evighetens enemerker og higet etter å sveve i dette skaperverks umåtelighet ved den guddommelige forordnings gry. Jeg vil derfor fortelle deg visse av de sannheter som Gud har skjenket meg, dog kun i den grad som sjeler kan tåle og sinn kan utholde, så ikke de ondsinnede skal gjøre oppstyr eller hyklerne heve sine bannere. Jeg trygler Gud om nådigst å hjelpe meg i dette, for han er den overmåte gavmilde for dem som bønnfaller ham, og den nådigste blant dem som viser barmhjertighet.

- 3 Vit da at det sømmer seg for din høyærverdige person fra begynnelsen av å grunne over disse spørsmål i hjertet: Hva har fått jordens ulike folk og slekter til å avvise de apostler som Gud i sin velde og kraft har sendt dem, som han har oppreist for å opphøye sin Sak og forordnet å være evighetens lamper i sin enhets nisje? Av hvilken grunn har folket vendt seg bort fra dem, ført diskusjoner om dem, reist seg mot dem og kjempet mot dem? Hvorfor har de nektet å anerkjenne dem som apostler med myndighet, ja, har benektet deres sannhet og hånet dem, til og med drept eller forvist dem?

- 4 O du som har ferdes i kunnskapens ødemark og tatt opphold i visdommens ark! Ikke før du

har forstått mysteriene som er gjemt i det jeg skal fortelle deg, kan du håpe å nå stadene for tro på Guds Sak og visshet om den, og stadene for tro på og visshet om dem som er hans Saks manifestasjoner, hans befalings daglysninger, hans åpenbarings skattkamre og hans kunnskaps gjemmer. Skulle dette ikke lykkes deg, vil du bli talt blant dem som ikke har bestrebet seg for Guds Sak, ei heller innåndet troens ange fra visshetens kledning, nådd den guddommelige enhets høyder eller erkjent den guddommelige ene-værens stader i lovprisningens legemliggjørelser og hellighetens essenser.

Bestreb deg derfor, o min broder, på å forstå ⁵ denne saken slik at slørene kan bli løftet bort fra ditt hjertes ansikt og du kan bli talt blant dem som Gud har begunstiget med et slikt gjennomtrengende syn at du kan skue hans herredømmes mest subtile virkeligheter, utgrunne hans rikes mysterier, fornemme tegnene på hans overopphøyede essens i denne jordiske verden og nå et stade der man ikke ser noen forskjell mellom hans skapninger og ikke finner noen mangel ved himlenes og jordens skaperverk.³

Nå som redegjørelsen har nådd dette opphøy- ⁶ede og innfløkte tema og berørt dette sublime og

ugjennomtrengelige mysterium, så skal du vite at de kristne og jødiske folk ikke har forstått siktemålet for Guds ord og de løfter han har gitt dem i sin bok, og derfor har de fornektet hans Sak, vendt seg bort fra hans profeter og forkastet hans bevis. Hvis de bare hadde festet blikket på Guds vitnesbyrd selv, hvis de hadde nektet å følge i fotsporene etter de uverdige og tåpelige blant sine ledere og geistlige, ville de uten tvil ha nådd frem til ledelsens gjemme og dydens skattkammer og drukket av det evige livs krystallklare vann i den allbarmhjertiges stad, i den allherliges hage og i den indre virkelighet av hans paradisi. Men siden de har nektet å se med de øyne som Gud har utstyrt dem med, og ønsket andre ting enn dem han i sin barmhjertighet har ønsket for dem, har de forvillet seg langt bort fra nærhetens fristeder, er blitt berøvet gjenforeningens levende vann og hans nådes kilde og har ligget som døde i sitt eget selvs liksvøp.

- 7 Ved Guds kraft og hans makt vil jeg nå gjengi visse tekster som er åpenbart i de eldre bøker, og nevne noen av de tegn som bebuder at Guds manifestasjoner skal fremtre i hans utvalgte helligede personer, slik at du kan erkjenne denne evige morgens demringssted og skue denne ild som luer i det tre som hører hverken Østen eller Vesten til.⁴

Kanskje kan dine øyne åpnes når du kommer i din Herres nærvær, og ditt hjerte få del i de velsignelser som er gjemt i disse skjulte skattkamre. Takk derfor Gud for at han har utvalgt deg for sin nåde og talt deg blant dem som er sikre på å møte sin Herre.

8 Dette er teksten i det som tidligere ble åpenbart i det første evangelium etter Matteus angående de tegn som nødvendigvis må varsle om den som skal komme etter ham. Han sier: “Ve dem som venter barn og dem som gir bryst i de dager ...”⁵, inntil dette høres fra den mystiske due, der den synger midt i hjertet av evigheten, og den himmelske fugl kvitrer fra Det guddommelige lotustre og sier: “Så snart denne trengselstiden er over, skal solen bli formørket og månen miste sitt lys. Stjernene skal falle ned fra himmelen, og himmelens krefter skal rokkes. Da skal Menneskesønnens tegn vise seg på himmelen, da skal alle folkeslag på jorden bryte ut i klagerop, og de skal se Menneskesønnen komme på himmelens skyer med stor makt og herlighet. Når basunen lyder, skal han sende ut sine engler ...”⁶

9 I det annet evangelium etter Markus taler hellighetens due i slike ordelag: “For i de dager skal det komme en trengselstid som det aldri før har vært, fra Gud i begynnelsen skapte verden og til nå, og som det aldri mer skal bli.”⁷ Og den synger senere

med de samme melodier som før, uten endring eller forandring. Gud er sannelig et vitne på sannheten i mine ord.

¹⁰ Og i det tredje evangelium etter Lukas står det skrevet: “Det skal vise seg tegn i sol og måne og stjerner, og på jorden skal folkene bli grepet av angst og rådløshet i larmen fra hav og brenninger. Mennesker skal forgå av redsel og gru for det som kommer over jorden. For himmelens krefter skal rokkes. Da skal de se Menneskesønnen komme i skyen med stor makt og herlighet. Men når dette begynner å skje, da rett dere opp og løft hodet! For da skal dere snart bli satt fri.”⁸

¹¹ Og i det fjerde evangelium etter Johannes står det: “Når Talsmannen kommer, han som jeg skal sende dere fra Far, sannhetens Ånd som går ut fra Far, da skal han vitne om meg. Men også dere skal vitne ...”⁹ Og et annet sted sier han: “Men Talsmannen, Den hellige ånd, som Far skal sende i mitt navn, skal lære dere alt og minne dere om alt det jeg har sagt dere.”¹⁰ Og: “Nå går jeg til ham som har sendt meg, men ingen av dere spør: “Hvor går du?” For sorg har fylt hjertet deres fordi jeg har sagt dere dette.”¹¹ Og atter: “Men jeg sier dere sannheten: Det er det beste for dere at jeg går bort. For dersom jeg ikke går bort, kommer ikke Talsmannen til dere.

Men går jeg bort, kan jeg sende ham til dere.”¹² Og: “Men når sannhetens Ånd kommer, skal han veilede dere til hele sannheten. For han skal ikke tale ut fra seg selv, men si det han hører, og gjøre kjent for dere det som skal komme.”¹³

Slik lyder teksten i de vers som tidligere er åpenbart. Ved ham som ingen Gud finnes i tillegg til: Jeg har valgt å fatte meg i korthet, for om jeg skulle gjengi alle de ord som er blitt nedsendt til Guds profeter fra hans overopphøyede herlighets rike og hans ypperste veldes herredømme, ville allverdens sider og tavler ikke strekke til for å uttømme mitt tema. I alle bøker og skrifter fra fordums tider er det gjort henvisninger lik de her nevnte, ja, til og med av enda mer sublim og opphøyet art. Om jeg skulle ønske å gjengi alt som er blitt åpenbart i fortiden, ville jeg avgjort være i stand til å gjøre det i kraft av det som Gud har skjenket meg av sin kunnskaps og veldes underer. Jeg har imidlertid nøyd meg med det som ble nevnt så du ikke skal bli trett på din ferd eller få lyst til å vende om, eller bli fylt av bedrøvelse og sorg og overveldes av motløshet, bekymring og utmattelse.

Vær rimelig i din dom, og tenk over disse opphøyede ytringer. Forhør deg så hos dem som hevder å besitte kunnskap, uten noe bevis eller vitnesbyrd

fra Gud, og som fortsatt ikke akter på disse dager da kunnskapens og visdommens sol er kommet til syne over guddommelighetens horisont, gir enhver det som tilkommer ham og tildeler alle deres rang og mål vedrørende det de kan si om disse hentydninger. Sannelig, deres betydning har brakt menneskers sinn i villrede, og hva de skjuler av fullendt visdom og iboende kunnskap om Gud, har selv de mest helliggjorte sjeler ikke evnet å avdekke.

¹⁴ Skulle de si: “Disse ord er virkelig fra Gud og har ingen annen tolkning enn sin ytre mening,” hvilken innvending kan de da reise mot dem blant Bokens folk som ikke tror? For da de sistnevnte så de forannevnte avsnitt i sine skrifter og hørte de bokstavelige tolkningene fra sine geistlige, nektet de å gjenkjenne Gud i dem som er hans enhets manifestasjoner, talsmennene for hans ene-væren og legemliggjørelsene av hans hellighet, og de unnlot å tro på dem og bøye seg for deres myndighet. Grunnen var at de så ikke solen bli formørket, eller himmelens stjerner falle til marken, eller englene stige synlig ned på jorden, og derfor striddes de med Guds profeter og sendebud. Ja, siden de fant at de avvek fra sin egen tro og lære, slynget de mot dem slike beskyldninger om svindel, dårskap, egensindighet og vranglære som jeg skammer meg over å gjenta. Slå opp i Koranen,

så du kan finne alt dette nevnt og være av dem som forstår hva som menes. Selv frem til denne dag venter disse menneskene på at det skal vise seg som de har erfart fra sine lærde og tilegnet seg fra sine geistlige. Således sier de: "Når skal disse tegn vise seg, så vi kan tro?" Men om dette skulle være tilfelle, hvordan kunne dere gjendrive disses argumenter, gjøre deres beviser ugyldige og utfordre dem angående deres tro og deres forståelse av sine bøker og av det som deres ledere har sagt?

Og skulle de svare: "Bøkene som er i hendene 15 på dette folk, dem som de kaller Evangeliet og tilskriver Jesus, Marias sønn, er ikke blitt åpenbart av Gud og utgår ikke fra hans egne manifestasjoner," så ville dette innebære et opphør av den overstrømmende nåden fra ham som er kilden til all nåde. Hvis så skulle være, da ville vitnesbyrdet fra Gud til hans tjenere forblitt ufullstendig og hans gunst påvist å være ufullkommen. Hans barmhjertighet ville ikke ha skint med strålende glans, ei heller ville hans nåde ha overskygget alle. For om Jesu Bok ved hans himmelfart også hadde steget opp til himmelen, hvordan kunne Gud da irettesette og tukte folket på oppstandelsens dag, slik det er skrevet av troens imamer og bekreftet av dens høyt ansette geistlige?

16 Grunn over dette i ditt hjerte: Siden saken forholder seg slik som du er vitne til, og som også jeg er vitne til, hvor kan du flykte hen, og hos hvem skal du søke tilflukt? Hvem vil du vende blikket mot? Hvilket land skal du bo i, og hvilket sete skal du sitte på? Hvilken sti skal du vandre langs, og til hvilken tid vil du finne hvile? Hva skal skje med deg til sist? Hvor skal du sikre din tros rep og feste din lydighets bånd? Ved ham som åpenbarer seg i sin ene-væren og selv gir vitnesbyrd om sin enhet! Dersom gudskjærlighetens brennende fakkel skulle bli tent i ditt hjerte, ville du søke hverken rast eller ro, ei heller latter eller hvile, men skynde deg å bestige de høyeste tinder i den guddommelige nærhets, hellighets og skjønnhets riker. Du ville jamre deg som en sorgtyngt sjel og gråte som et hjerte fylt av lengsel. Til ditt hjem og bosted ville du heller ikke dra med mindre Gud ville avdekke sin Sak for deg.

17 O du som har svevet til ledelsens rike og stegget opp til dydens kongedømme! Dersom du skulle ønske å forstå disse himmelske hentydninger, å bevitne den guddommelige kunnskaps mysterier og bli kjent med hans altomsluttende Ord, da sømmer det seg for din høyærverdige person å forhøre seg om disse og andre spørsmål angående ditt opp-

hav og endemål hos dem som Gud har gjort til sin kunnskaps kilde, sin visdoms himmel og sine mysteriers ark. For om det ikke var for disse strålende lys som skinner over hans innerste vesens horisont, ville folket ikke kjenne sin venstre hånd fra den høyre, og hvor langt mindre kunne de vel nå de indre virkeligheters topper eller lodde dybden i deres finere nyanser! Vi bønnfaller derfor Gud om å nedsenke oss i disse brusende sjøer, om å betenke oss med disse livbringende brisers nærvær og om å gi oss tilhold innen disse guddommelige og opphøyede enemerker. Må hende kan vi avkle oss alt vi har tatt fra hverandre og avføre oss slike lånte gevanter som vi har stjålet fra våre medmennesker, så han isteden kan iføre oss sin barmhjertighets drakt og sin ledelses kledebon og gi oss å tre inn i kunnskapens stad.

Enhver som trer inn i denne stad, vil forstå 18
enhver vitenskap før han utforsker dens mysterier, og fra løvet på stadens trær vil han tilegne seg en kunnskap og visdom som omfatter slike mysterier om guddommelig myndighet som er forvart i skaperverkets skattkamre. Forherliget være Gud, stadens skaper og former, over alt han har frembrakt og forordnet i den! Ved Gud, den uovertrufne beskytter, den selvbestående, den allmektige! Om

jeg for dine øyne skulle avdekke denne stadens porter, som er formet av maktens og styrkens høyre hånd, ville du skue hva ingen før deg noensinne har skuet, og ville oppleve hva ingen annen sjel noensinne har opplevd. Du ville forstå de dunkleste tegn og de uklareste hentydninger og ville i sluttpunktet klart skue begynnelsens gåter. Enhver sak ville bli lett for deg, ild ville bli til lys, kunnskap og velsignelser, og du ville oppholde deg trygt i hellighetens forgård.

¹⁹ Men om du var berøvet essensen av hans visdoms mysterier, som vi har meddelt deg under disse velsignede og sjelsbevegende ords slør, ville det ikke lykkes deg å nå engang et stenk av den guddommelige kunnskaps osean eller av den guddommelige krafts krystallklare strømmer, og av Guds finger ville du med enhetens Penn bli oppført i Moderboken blant de uvitende. Du ville heller ikke evne å fatte et eneste ord i Boken eller en eneste ytring av Guds frender¹⁴ om begynnelsens og endens mysterier.

²⁰ O du som vi utad aldri har møtt, men som vi innad har kjær i vårt hjerte! Vær rimelig i din dom, og fremstill deg for ham som ser deg og kjenner deg, selv om du ikke ser ham og kjenner ham: Finnes det noen sjel som kan kaste lys over disse ord med

slike overbevisende argumenter, klare vitnesbyrd og umiskjennelige hentydninger for å bringe søkerens hjerte til ro og gi lindring til lytterens sjel? Nei, ved ham som har min sjel i sin hånd! Ingen er gitt å drikke selv en duggdråpe derav med mindre han trer inn i denne stad, en stad med grunnvollen på fjell av karmosinfarget rubin, med murene hugget av den guddommelige enhets krysolitt, med portene laget av udødelighetens diamanter og en jordbunn som anger av guddommelig gavmildhet.

Etter at vi nå, under tilhyllende slør uten tall, ²¹ har meddelt deg visse skjulte mysterier, vender vi nå tilbake til å belyse bøkene fra fordom, så du kan hende ikke mister fotfestet, og med full visshet kan ta imot den andel vi skal skjenke deg av livets bølgende oseaner i Guds navns og egenskapers rike.

Det er nedtegnet i alle Evangeliets bøker at han ²² som er Ånden¹⁵, talte ord av rent lys til sine disipler idet han sa: "Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal aldri forgå."¹⁶ Som det er klart og tydelig for din høyærverdige person, er den ytre betydning av disse ord at Evangeliets bøker vil forbli i folkets hender til verdens ende, at deres lover ikke skal bli opphevet, at deres vitnesbyrd ikke skal settes ut av kraft, og at alt som der er pålagt, foreskrevet eller forordnet, skal vare til evig tid.

23 O min broder! Hellige ditt hjerte, opplys din sjel og skjerp ditt syn, så du kan oppfatte de liflige toner fra himmelens fugler og melodiene fra hellighetens duer som synger i evighetens rike, og kanskje kan forstå den indre mening i disse ytringer og deres skjulte mysterier. For om du i annet fall skulle tolke disse ord etter deres ytre mening, kunne du hverken bevise sannheten i hans Sak som kom etter Jesus, ei heller bringe mostanderne til taushet eller overbevise de stridende vantro. For de kristne geistlige bruker dette vers for å bevise at Evangeliet aldri skal bli opphevet, og at selv om alle de tegn som er nedtegnet i deres bøker skulle bli oppfylt og den lovede skulle fremstå, ville han ikke ha noen annen utvei enn å herske over folket etter Evangeliets forordninger. De hevder at om han skulle åpenbare alle de tegn som er angitt i bøkene, men bestemme noe annet enn det som Jesus har bestemt, så ville de hverken anerkjenne ham eller følge ham, så klar og selvinnlysende er denne sak etter deres syn.

24 Du kan faktisk høre de lærde og de tåpelige blant folk ytre de samme innvendinger på denne dag og si: "Solen har ikke gått opp i vest, og utroperen har heller ikke ropt mellom jord og himmel. Visse land er ikke blitt oversvømmet av vann; Dajjal¹⁷ har ikke vist seg; Sufyání¹⁸ har ikke stått frem; heller

ikke har templet vist seg i solen.” Jeg har med egne ører hørt en av deres geistlige forkynne: “Skulle alle disse tegn vise seg og den lenge forventede Qá’im komme, og skulle han, selv med henblikk på våre sekundære lover, forordne noe utenom det som er blitt åpenbart i Koranen, så ville vi avgjort beskyldt ham for bedrag, drepe ham og for alltid nekte å anerkjenne ham,” og andre uttalelser som disse fornekterne kommer med. Og alt dette, når Oppstandelsens dag er blitt innvarslet, og det er blåst i Basunen, og alle jordens og himmelens innvånere er blitt samlet, og Vekten er fastsatt, og Broen er anlagt, og Versene er nedsendt, og Solen har skint frem, og stjernene er blitt formørket, og sjelene er kalt til live, og Åndens pust har blåst, og englene står fylket på rekke og rad, og Paradis er brakt nær, og Helvete er satt i brann! Alle disse ting har skjedd, og til denne dag har dog ikke en eneste én av disse mennesker gjenkjent dem! Alle ligger de som døde i sine egne liksvøp, med unntak av dem som har trodd og dratt til Gud, de som på denne dag fryder seg i sitt himmelske paradisi, og som vandrer på hans velbehags sti.

Siden det store flertall blant folk forblir tilsløret ²⁵ i sitt eget selv, har de ikke oppfattet hellighetens liflige toner, innåndet barmhjertighetens vellukt eller

søkt veiledning hos dem som er skriftens forvarere, slik Gud har gitt bud om. Han forkynner, og hans ord er sannelig sannheten: “Før deg har Vi sendt menn som Vi inspirerte, – spør bare Formaningens folk, om dere ikke vet”.¹⁹ Nei, de har heller vendt seg bort fra dem og isteden fulgt sine egne tomme innbilningers *Sámirí*.²⁰ Således har de forvillet seg langt bort fra sin Herres barmhjertighet og ikke nådd frem til hans Skjønnhet på hans nærværs dag. For knapt hadde han kommet til dem med et tegn og et vitnesbyrd fra Gud, før nettopp det selvsamme folk – som ivrig hadde ventet på dagen da han skulle åpenbare seg, som hadde påkalt ham dag og natt, som hadde bønnfalt ham om å samle dem i hans nærvær og om å la dem få ofre livet på hans sti, om å bli rettleidet ved hans ledelse og bli opplyst av hans lys – fordømte ham og hånet ham og tilføyet ham slike grusomheter som overgår både min evne til å fortelle om dem og din evne til å høre om dem. Selve min penn roper ut i denne stund, og blekket gråter såre og jamrer seg. Ved Gud! Om du skulle lytte med ditt indre øre, ville du i sannhet høre klageropene fra himmelens innvånere; og om du fjernet sløret fra øynene, ville du se himmelens jomfruer være aldeles oppgitte og de hellige sjeler være fullstendig ute av seg – de har falt til jorden

og slår seg i ansiktet.

Akk og ve, akk og ve for det som overgikk ham 26
 som var manifestasjonen av Gud selv, og for det som
 han og hans elskede måtte lide! Folket tilføyet dem
 det som ingen sjel noensinne har tilføyet en annen,
 og det som ingen vantro har gjort mot en troende
 eller lidd ved dennes hånd. Akk og ve, akk og ve!
 Dette udødelige vesen satt på den mørke jord, Den
 hellige ånd jamret seg i herlighetens skjul, tronens
 søyler smuldret i det opphøyede domene, verdens
 glede ble forandret til sorg i det karmosinrøde land,
 og Nattergalens stemme forstummet i det gylne
 rike. Ve over dem for hva deres hender har gjort, og
 for det de har begått!

Lytt derfor til det som himmelens fugl ytret om 27
 dem, i de lifligste og vidunderligste toner og i de
 mest fullkomne og opphøyede melodier – en ytring
 som vil fylle dem med anger fra nå av og til “den dag
 da menneskene skal stå frem for all verdens Herre”:
 “... og før hadde de bedt om fremgang overfor de
 vantro; når det nå fra dette hold kom til dem noe
 de kjenner, så ville de ikke tro på det. Guds forban-
 nelse hviler over de vantro!”²¹ Slik er virkelig deres
 tilstand og kunnskaper i deres fåfengte og tomme
 liv. Om ikke lenge vil de bli kastet i lidelsens ild
 og ikke finne noen til å gi dem hjelp eller bistand.

28 La det ikke komme noe slør foran deg fra det som er åpenbart i Koranen, eller fra det du har lært fra det som plettfrighetens soler og majestetens måner²² skrev om forvanskning av tekstene gjort av de fanatiske eller om forandring gjort av dem som forvrengte dem. Med disse utsagn menes kun visse særskilte og klart påviste avsnitt. Til tross for min svakhet og armod ville jeg, om jeg så skulle ønske, avgjort være i stand til å utlegge disse avsnitt for din høyærverdige person. Men dette ville føre oss bort fra vår hensikt og lede oss vill fra den utstrakte sti. Det ville nedsenke oss i hentydninger av begrenset art og avlede oss fra det som yndes ved den høylovedes kongesete.

29 O du som nevnes i denne utfoldede skriftrulle, og som – i det dystre mørke som nå hersker – er blitt opplyst av stråleglansen fra det hellige fjell i den guddommelige åpenbarings Sinai! Rens ditt hjerte for enhver gudsbespottende hvisken og ond hentydning som du har hørt i fortiden, så du kan innånde evighetens liflige ange fra troskapens Josef, få adgang til det himmelske Egypt og fornemme opplysningens dufter fra denne strålende og lysende tavle, en tavle der Pennen har skrevet de urgamle mysterier om sin Herres navn, han den opphøyede, den høyeste. Kan hende vil du bli nedtegnet i de

hellige tavler blant dem som er vel forvissat.

O du som står for min trone og dog ikke vet 30
det! Du skal vite at den som søker å bestige de
guddommelige mysteriers tinder, nødvendigvis må
anstrenge seg for sin tro til det ytterste av sin kraft
og evne, så ledelsens sti kan bli klar for ham. Og
skulle han møte en som gjør krav på en Sak fra Gud,
og som fra sin Herre holder et vitnesbyrd som det
overgår menneskers makt å frembringe, da må han
nødvendigvis følge vedkommende i alt det behager
ham å forkynne, befale og forordne, selv om han
skulle bestemme at havet er land, eller uttale at jor-
den er himmel, eller at det førstnevnte ligger over
det sistnevnte eller under det, eller forordne noen
forandring eller forvandling; for han er sannelig
kjent med de himmelske mysterier, de usette subtile
forhold og Guds forordninger.

Dersom folk av enhver nasjon overholdt det som 31
er nevnt, ville saken bli gjort enkel for dem, og slike
ord og henvisninger ville ikke holde dem borte fra
Guds navns og egenskapers osea. Og hvis folket
hadde kjent denne sannhet, ville de ikke ha benektet
Guds gunstbevisninger, ei heller ville de ha reist seg
mot hans profeter, striddes med dem og forkastet
dem. Lignende avsnitt er også å finne i Koranen,
hvis saken skulle bli omhyggelig undersøkt.

32 Vær enn videre klar over at det er gjennom slike ord at Gud prøver sine tjenere og sålder dem, skiller den troende fra den vantro, den løsrevne fra den verdslige, den fromme fra den lastefulle, den som gjør godt fra den som øver urett, og så videre. Hellighetens due har således forkynt dette: "Tror menneskene at de blir latt i fred ved at de sier: "Vi tror," og at de ikke vil bli satt på prøve?"²³

33 For den veifarende på Guds sti og vandreren på hans vei sømmer det seg å løsrive seg fra alle som er i himlene og på jorden. Han må forsake alle utenom Gud, så barmhjertighetens porter kan hende vil bli låst opp for ham og forsynets briser stryke hen over ham. Og når han på sin sjel har innskrevet det vi har skjenket ham av den indre menings og forklarings essens, vil han forstå alle hemmelighetene ved disse hentydninger, og Gud skal gi hans hjerte guddommelig ro og gjøre ham til en av dem som har fred med seg selv. På lignende vis vil du forstå meningen med alle de tvetydige vers som er nedsendt angående det spørsmål du stilte denne tjener som befinner seg på fornedrelsens sete, som vandrer på jorden som en landsforvist uten noen til å by ham vennskap, trøst, hjelp eller bistand, som har satt all sin lit til Gud, og som til alle tider forkynter: "Vi tilhører Gud, og til Ham skal vi vende tilbake."²⁴

Vit at de avsnitt vi har kalt “tvetydige”, synes å 34
være slik bare i deres øyne som ikke har svevet over
ledelsens horisont og nådd kunnskapens høyder i
nådens opphøyede skjul. For alle Guds vers er ellers
lettfattelige og alle hans hentydninger klare for dem
som har anerkjent dem som er Guds åpenbarings
gjemmer og ved hans inspirasjon har skuet den gud-
dommelige myndighets mysterier. Slike mennesker
skjelner de indre mysterier som er blitt iført en
drakt av ord, like klart som dere merker at solen
er varm, eller at vannet er vått – ja, enda klarere.
Umåtelig opphøyet er Gud over vår lovprisning av
dem han elsker og over deres lovprisning av ham!

Når vi nå er kommet frem til dette høyst for- 35
trinnlige tema og har nådd slike sublime høyder i
kraft av det som har strømmet fra denne Penn ved
Guds uforlignelige gunst, han den opphøyede, den
høyeste, så ønsker vi nå å avdekke for deg visse stader
på den veifarendes ferd mot sin Skaper. Muligens
kan alt din høyærverdige person har ønsket, bli
åpenbart for deg, så beviset kan bli fullbyrdet og
velsignelsen komme i rikt monn.

Vit du for visst at ved begynnelsen av sin streben 36
etter Gud må søkeren tre inn i søkingens hage. På
denne ferd anstår det den veifarende å løsrive seg
fra alt utenom Gud og lukke øynene for alt som

befinner seg i himlene og på jorden. Gjenværende i hans hjerte må det hverken finnes hat mot eller kjærlighet til noen sjel, i den grad dette ville forhindre ham fra å nå den himmelske Skjønnhets bolig. Han må hellige sin sjel fra herlighetens slør og avholde seg fra å rose seg av slike verdslige tomheter, ytre kunnskap eller andre gaver som Gud måtte ha gitt ham. Han må søke sannheten til det ytterste av sin evne og innsats, så Gud kan lede ham på sitt velbehags stier og langs sin barmhjertighets veier. For han er sannelig den beste blant hjelpere for sine tjenere. Han sier, og han taler visselig sant: "Men de som strever for Vår sak, dem vil Vi lede på Våre veier!"²⁵ Og videre: "Frykt Gud, for Gud belærer dere, og Gud vet alt."²⁶

³⁷ På denne ferd blir søkeren vitne til et utall av forandringer og forvandlinger, av at noe løper sammen eller viker i ulike retninger. Han ser guddommelighetens underer i skaperverkets mysterier og oppdager ledelsens stier og sin Herres veier. Slik er stadet oppnådd av dem som søker etter Gud, og slik er de høyder som nås av dem som iler hen til ham.

³⁸ Når først søkeren har nådd dette stade, vil han tre inn i kjærlighetens og henrykkelsens stad, der kjærlighetens vinder vil blåse og åndens briser vil vifte. På dette stade blir søkeren så overveldet av

ekstatisk higen og av lengselens liflige dufter at han ikke skjelner venstre fra høyre og heller ikke ser noen forskjell på sjø og land eller ørken og fjell. Hvert øyeblikk brenner lengselens ild i ham, og han fortæres av adskillelsens stormende angrep i denne verden. Han haster gjennom kjærlighetens Paran og krysser henrykkelsens Horeb. I det ene øyeblikk ler han, i det neste gråter han såre; snart hviler han i fred, snart skjelver han av frykt. Intet kan skremme ham, intet kan forpurre hans hensikt, og ingen lov kan holde ham tilbake. Han står rede til å adlyde hva enn det måtte behage hans Herre å bestemme om hans begynnelse og hans ende. Ved hvert åndedrett gir han sitt liv og ofrer sin sjel. Han blottes brystet for å møte fiendens piler og løfter hodet for å hilse skjebnens sverd; ja, han kysser tilmed sin morder in spe og oppgir alt han har. Han oppgir ånd, sjel og legeme på sin Herres sti, og det gjør han dog ved sin Elskedes tillatelse og ikke etter eget innfall og ønske. Du vil finne at han er kald i ilden og tørr i sjøen, at han bor i ethvert land og vandrer langs enhver sti. Den som berører ham i denne tilstand, vil merke varmen av hans kjærlighet. Han ferdes på løsrivelsens høyder og krysser forsakelsens dal. Hans øyne forventer alltid å bli vitne til Guds barmhjertighets undere og ivrer etter å skue hans

skjønnhets strålende glans. I sannhet velsignet er de som har nådd et slikt stade, for dette er stadet for de glødende elskere og de henrykte sjeler.

- 39 Og når denne del av ferden er til ende og den veifarende har svevet forbi dette høye stade, kommer han inn i den guddommelige enhets stad og enetilværelsens hage og løsrevethetens forgård. På dette nivå kaster søkeren bort alle tegn, hentydninger, slør og ord og ser alle ting med et øye som er opplyst av de strålende lys som Gud selv har utgytt over ham. På sin ferd ser han at alle forskjeller vender tilbake til et eneste ord, og at alle hentydninger kulminerer i et eneste punkt. Om dette vitner han som seilte på ildens ark og fulgte den innerste sti til herlighetens tinde i udødelighetens rike: “Kunnskap er ett punkt som dårene har mangfoldiggjort.”²⁷ Dette er det stade som det er hentydet til i denne overlevering: “Jeg er han, han selv, og han er meg, meg selv, bortsett fra at jeg er den jeg er, og han er den han er.”²⁸

- 40 Om han som er endens legemliggjørelse, på dette stade skulle si: “Sannelig, jeg er begynnelsens punkt,” så ville han virkelig tale sant. Og om han skulle si: “Jeg er en annen enn ham,” så ville dette være like sant. Og likeledes, om han skulle forkynne: “Sannelig, jeg er Herren over himmel og jord,” eller

“kongenes Konge” eller Muhammed eller ‘Alí eller deres etterkommere eller noen annen, så ville han virkelig forkynne Guds sannhet. Han hersker sannelig over alle skapte ting og står høyt hevet over alle andre. Har du ikke hørt hva som tidligere er blitt sagt: “Muhammed er vår første, Muhammed er vår siste, Muhammed er vårt alt”? Og et annet sted: “De utgår alle fra det samme Lys”?

På dette stade blir den sannhet fastslått at Gud ⁴¹ er én, og at hans tegn er hellige. Du skal sannelig se dem alle stige opp over Guds veldes favn, omsluttet av hans barmhjertighets armer; heller ikke kan det gjøres noen forskjell mellom hans favn og hans armer. Å tale om forandring eller forvandling på dette nivå ville være ren og skjær blasfemi og total ugudelighet, for dette er stadet der den guddommelige enhets lys skinner og sannheten om hans ene-væren kommer til uttrykk og den evige morgens glans gjenspeiles i opphøyede og nøyaktige speil. Ved Gud! Dersom jeg skulle åpenbare det fulle mål av det som han har bestemt for dette stade, ville sjelen forlate legemet hos menneskene, alle tings innerste virkelighet ville bli rystet i sine grunnvoller, innvånerne av skaperverkets rike ville bli målløse, og beboerne i hentydningens land ville svinne hen og bli til det ytterste intet.

42 Har du ikke hørt: “Det er ingen avvik i det Gud har skapt”?²⁹ Har du ikke lest: “Du vil aldri finne endring i Guds praksis”?³⁰ Har du ikke vitnet om denne sannhet: “Du ser ikke i den Barmhjertiges skapning noen mangler”?³¹ Ja, ved min Herre! De som har tilhold i dette oseaen, de som rider på denne ark, ser ingen forandring i Guds skaperverk og ingen forskjeller på hans jord. Og om Guds skaperverk ikke skulle være utsatt for forandring og endring, hvordan kunne da de som er manifestasjonene av hans eget vesen, være utsatt for dette? Umåtelig opphøyet er Gud over alt vi kan forestille oss om hans Saks åpenbarere, og umåtelig forherliget er han over alt de måtte nevne vedrørende ham!

43 Store Gud! Sjøen har
 skinnende perler frembragt;
 på stranden har vindens
 bølger dem lagt.
 Legg bort da din kappe,
 og stup ut deri.
 Glem ros av din kunnskap,
 fra den gjør deg fri!

44 Om du skulle være blant denne stadens beboere i den guddommelige enhets oseaen, vil du se alle

Guds profeter og sendebud som én sjel og ett legeme, som ett lys og én ånd, slik at den første av dem ville være den siste, og den siste ville være den første. For de har alle reist seg for å forkynne hans Sak og har fastlagt den guddommelige visdoms lover. Alle som én er de manifestasjoner av ham selv, de er betrodd hans makt, de er hans åpenbarings skattkamre, demringsstedene for hans glans og gryningspunktene for hans lys. Gjennom dem manifesteres tegnene på hans hellighet i alle tings virkelighet og enhetens jærtegn i alle veseners essens. Gjennom dem åpenbares forherligelsens elementer i de himmelske virkeligheter og lovprisningens talsmenn i de evige essenser. Fra dem har hele skaperverket utgått, og alt som er nevnt, vil vende tilbake til dem. Og siden de i sitt innerste vesen er de samme lyskilder og de selvsamme mysterier, bør du betrakte deres ytre forhold i samme lys, så du kan erkjenne dem alle som ett vesen, ja, finne at de er forenet i sine ord, sin tale og sine ytringer.

Om du på dette stade skulle anse den siste av dem for å være den første, eller omvendt, ville du virkelig si sannheten, slik det er forordnet av ham som er guddommelighetens utspring og herskermaktens kilde: "Si: 'Påkall Gud' eller 'påkall den Barmhjertige'. Hva dere enn kaller Ham, Hans er 45

de vakreste navn ...”³³ For de er alle manifestasjoner av Guds navn, demringsstedene for hans egenskaper, betrodde forvaltere av hans makt og sentrene for hans herredømme, mens Gud – opphøyet være hans makt og herlighet – i sin essens er helliget over alle navn og opphøyet hinsides selv de edleste egenskaper. Betrakt på samme måte bevisene på guddommelig allmakt hos dem, både i deres sjel og menneskelige tempel, så ditt hjerte kan bli forvisset og du kan bli blant dem som hastig farer gjennom hans nærhets riker.

⁴⁶ Jeg skal her fremsette mitt tema på en annen måte, så dette kan hende vil hjelpe deg til å anerkjenne din skaper. Vit at Gud – han være opphøyet og forherliget – ikke på noen måte manifesterer sin innerste essens og virkelighet. Fra uminnelige tider har han vært tilsløret i sin evighets essens og skjult i sitt eget vesens uendelighet. Og da han aktet å manifestere sin skjønnhet i navnenes kongedømme og å åpenbare sin herlighet i egenskapenes rike, frembrakte han sine profeter fra det usynlige til det synlige plan så hans navn “den åpenbare” kunne bli skjelnet fra “den skjulte” og hans navn “den siste” kunne bli skjelnet fra “den første”, og slik at disse ord kunne gå i oppfyllelse: “Han er den Første og den Siste, den Åpenbare og den Skjulte,

Han kjenner til alle ting.”³³ Således har han åpenbart disse høyst fortreffelige navn og mest opphøyede ord i sitt eget selvs manifestasjoner og i sitt vesens speil.

Det er derfor fastslått at alle navn og egenskaper vender tilbake til disse sublimе og helligede lyskilder. Faktisk finnes alle navn i deres navn, og alle egenskaper kan sees i deres egenskaper. Om du i lys av dette skulle kalle dem ved alle Guds navn, ville det være sant, siden alle disse navn er ett og det samme som deres eget vesen. Forstå derfor hensikten med disse ord, og vøkt den i ditt hjertes tabernakel så du kan innse de naturlige slutninger av din forespørsel, kan handle ut fra dem etter hva Gud har forordnet for deg og således bli talt blant dem som har nådd hans tilsiktede mål.

Alt hva du har hørt om Muhammed, sønn av Ḥasan³⁴ – måtte sjelen hos alle dem som er nedsenket i åndens oseaner, bli gitt som offer for hans skyld – er sant uten skygge av tvil, og vi er alle sannelig tro mot ham. Men troens imamer har henlagt hans bolig til staden Jābulqá³⁵, som de har beskrevet gjennom merkelige og underfulle tegn. Å utlegge denne staden etter den bokstavelige betydning ville virkelig vise seg å være umulig, ei heller kan noen slik stad noensinne finnes. Om du skulle ransake

jordens fjerneste avkroker, ja, gjennomsøke den på langs og på tvers like lenge som Guds evighet har vart og hans herredømme vil vedvare, ville du aldri finne en by som den de har beskrevet, for hele jorden ville hverken kunne romme eller omfatte den. Hvis du ville føre meg til denne staden, ville jeg visselig kunne føre deg til dette hellige vesen, som folket har forestilt seg i samsvar med hva de besitter, og ikke ut fra det som vedrører ham! Siden dette ikke er i din makt, har du intet annet valg enn å gjøre en symbolsk tolkning av de beretninger og overleveringer som er blitt gjengitt fra disse lysende sjeler. Og siden en slik tolkning kreves for overleveringene vedrørende ovennevnte stad, så kreves den også for dette hellige vesen. Når du har forstått denne tolkningen, vil du ikke lenger ha behov for “forvandling” eller noe annet.

⁴⁹ Vit derfor at ettersom alle profeter kun er én og samme sjel, ånd, navn og egenskap, så må du likeledes se dem alle som å bære navnet Muhammed og være sønn av Ḥasan, som å ha fremstått fra Guds krafts Jábulqá og fra hans barmhjertighets Jábulśá. For med Jábulqá menes intet annet enn evighetens skattkammer i den aller høyeste himmel og det usettes byer i det overjordiske rike. Vi bevitner at Muhammed, sønn av Ḥasan, faktisk var i Jábulqá og

kom derfra. Han som Gud vil manifestere, befinner seg likeledes i denne stad helt til den tid da Gud vil ha satt ham på sitt herredømmes sete. Vi stadfester sannelig denne sannhet og er tro mot hver og en av dem. Vi har her valgt å fatte oss i korthet i vår utlegning av hva Jábulqá betyr, men om du er av dem som virkelig tror, vil du avgjort forstå alle de sanne betydninger av mysteriene som finnes forvart i disse tavler.

Men angående ham som fremsto i år seksti, så 50
trenger han hverken forvandling eller fortolkning, for han het Muhammed og var en etterkommer av troens imamer. Dermed kan det om ham i sannhet bli sagt at han var Hasans sønn, slik det utvilsomt er klart og tydelig for din høyærverdige person. Ja, det er han som dannet dette navn og skapte det for seg selv, om dere skulle iaktta med Guds øye.

På dette punkt er det vårt ønske å avvike fra vårt 51
tema for å berette om det som skjedde med Koranens Punkt³⁶, og å prise hans minne, så du muligvis kan vinne slik innsikt i alle ting som er født av ham som er den allmechtige, den uforlignelige.

Overvei og tenk over hans dager, da Gud opp- 52
reiste ham for å fremme sin Sak og stå som representant for Gud selv. Se hvordan han ble angrepet, fornektet og fordømt av alle, hvordan han ute på

gater og markeds plasser ble møtt med at folket spottet ham, rystet på hodet av ham og lo ham ut, hvordan de hele tiden søkte å slå ham i hjel. Deres adferd var slik at jorden i all sin utstrekning ble ham for trang, skaren i det høye jamret over hans harde kår, tilværelsens grunnvoller svant til intet, og øynene gråt såre hos hans rikes velbegunstigede innvånere. Ja, så fryktelige plager ble han overøst med av de vantro og de onde, at ingen trofast sjel kan utholde å høre om dem.

53 Dersom disse egensindige sjeler virkelig hadde stanset opp for å tenke over sin oppførsel, hadde gjenkjent de liflige melodier fra denne mystiske due som sang fra grenene i dette snehvite tre, hadde omfavnet det som Gud hadde åpenbart for dem og skjenket dem, hadde oppdaget Guds tres frukter på dets grener, hvorfor forkastet de da ham og fordømte ham? Hadde de ikke løftet hodet mot himmelen for å bønnfalle om hans komme? Hadde de ikke hver eneste stund tryglet Gud om å bære dem med sin skjønnhet og nære dem ved sitt nærvær?

54 Men siden de ikke evnet å gjenkjenne Guds tale og erkjenne de guddommelige mysterier og hellige hentydninger nedlagt i det som strømmet fra Muhammeds tunge, og siden de unnlot å granske saken i sine egne hjerter og isteden fulgte disse vill-

farelsens prester som har hindret folkets fremgang i tidligere religionsordninger, og som vil fortsette å gjøre det i kommende tideverv, ble de dermed tilsløret fra den guddommelige hensikt, unnlot å drikke av de himmelske strømmer og berøvet seg selv nærværet av Gud, manifestasjonen av hans essens og hans evighets daglysning. Slik vandret de langs villfarelsens stier og aktløshetens veier og vendte tilbake til sin bolig i den ild som nærer seg av deres egne sjeler. Disse telles sannelig blant de vantro hvis navn er blitt innskrevet i Guds hellige bok av hans Penn. En venn eller hjelper har de aldri noen gang funnet eller vil de noensinne finne.

Om disse sjeler bare hadde holdt standhaftig fast ved Guds håndgrep manifestert i Muhammeds person, hadde vendt seg helt og fullt hen til Gud og kastet bort alt de hadde lært fra sine geistlige, så ville han ganske visst ha ledet dem ved sin nåde og gjort dem kjent med de hellige sannheter som er forvart i hans uforgjengelige ytringer. For det være langt fra hans storhet og hans herlighet at han skulle vise bort en søker ved sin dør, støte vekk fra sin terskel en som har satt sine forhåpninger til ham, forkaste en som har søkt ly i skyggen av ham, berøve en som har holdt fast ved hans barmhjertighets kjortelsøm, eller fordømme til fjernhet den fattige 55

som har funnet hans rikdoms flod. Men siden disse folk unnlot å vende seg helt og fullt til Gud og å holde fast ved hans altgjennomtrengende barmhjerthets kjortelsøm da sannhetens sol viste seg, forlot de ledelsens skygge og trådte inn i villfarelsens stad. Slik ble de fordervet og fordervet folket. Slik for de vill og førte folket vill. Og dermed ble de nedtegnet blant undertrykkerne i himmelens bøker.

56 Når dette flyktige vesen nå er kommet frem til dette opphøyede punkt i utlegningen av de indre mysterier, skal det gis en kort beskrivelse av grunnen til disse tølperaktige sjelers fornektelse, så den kan tjene som et vitnesbyrd for dem som er inngitt forståelse og innsikt, og være et tegn på min gunst overfor de trofastes forsamling.

57 Vit derfor at da Muhammed, Koranens punkt og den allherliges lys, kom med klare vers og lysende beviser manifestert i slike tegn som overgår hva all eksistens enn makter å frembringe, ba han alle mennesker følge denne høye og utstrakte sti i samsvar med de forskrifter han hadde brakt fra Gud. Den som anerkjente ham, som gjenkjente Guds tegn i hans innerste vesen og så Guds uforanderlige skjønnhet i hans skjønnhet, ble gitt kunngjøringen om “oppstandelse”, “innhøsting”, “liv” og “paradis”. For den som hadde trodd på Gud

og på manifestasjonen av hans skjønnhet, ble oppreist fra aktløshetens grav, ble samlet på hjertets hellige grunn, vakt til troens og visshetens liv og gitt å tre inn i det guddommelige nærværs paradiset. Hvilket paradiset kan være mer opphøyet enn dette, hvilken innhøsting veldigere og hvilken oppstandelse større? I sannhet, hvis en sjel skulle bli fortrolig med disse mysterier, da ville han fatte det som ingen andre har utgrunnet.

Vit da at det paradiset som viser seg på Guds dag, ⁵⁸ overgår ethvert annet paradiset og overtreffer himmelens virkeligheter. For da Gud – velsignet og forherliget er han – forseglet profetskapets stede i den person som var hans Venn, hans Utvalgte og hans Skatt blant hans skapninger, slik det er åpenbart fra herlighetens rike: men han er “Guds sendebud og profetenes segl”³⁷, da lovet han alle mennesker at de skal oppnå hans eget nærvær på oppstandelsens dag. Med dette mente han å understreke storheten i den kommende åpenbaring, slik den faktisk er blitt manifestert ved sannhetens kraft. Og det er visselig intet større paradiset enn dette, ei heller noe høyere stede, om dere skulle tenke nøye over Koranens vers. Velsignet være den som vet for visst at han skal oppnå Guds nærvær på den dag da hans skjønnhet skal bli manifestert.

59 Dersom jeg skulle gjenta alle de vers som er blitt åpenbart i forbindelse med dette opphøyede tema, ville det trette leseren og avlede oss fra vårt siktemål. Følgende vers vil derfor være tilstrekkelig for oss; måtte dine øyne vederkveges ved det, og måtte du oppnå det som er blitt forvart og skjult deri: “Gud er det som plasserte himlene der oppe, uten synlige støttepilarer. Derpå tok Han plass på tronen. Han satte sol og måne i tjeneste. Enhver av dem løper med fastsatt tid. Han ordner med alle ting. Han klargjør ordet, så dere må få visshet om møtet med Herren.”³⁸

60 O min venn, tenk derfor nøye over ordet “visshet” som er nevnt i dette vers. Det forteller at himlene og jorden, tronen, solen og månen alle er skapt for det formål at hans tjenere kan ha urokkelig tro på hans nærvær i hans dager. Ved Guds rettferdighet! Betenk, o min broder, hvor stort dette stade er, og se folkets tilstand i disse dager, der de flykter fra Guds åsyn og hans skjønnhet som “forskremte esler”.³⁹ Om du skulle grunne over det vi har åpenbart for deg, ville du utvilsomt fatte vår hensikt med denne ytring og oppdage det vi har ønsket å meddele deg i dette paradiset. Muligens kan dine øyne vederkveges ved å se det, dine ører glede seg over å høre det som fremsies der, din sjel besnæres ved å erkjenne

det, ditt hjerte opplyses ved å forstå det og din ånd fylles av glede over de liflige briser som kommer derfra. Kanskje kan du nå denne guddommelige nådes høydepunkt og ha tilhold i den overopphøyede hellighets Ridván.

Men den som fornektet Gud i hans sannhet, ⁶¹ som vendte ham ryggen og tok til motmæle, som ikke ville tro og sådde splid, han fikk dommen “ugudelighet”, “gudsbespottelse”, “død” og “ild”. For hvilken gudsbespottelse er større enn å vende seg hen til Satans manifestasjoner, å følge forfekterne av avleggse lærdommer og det opprørske folk? Hvilken ugudelighet er verre enn å fornekte Herren på den dag da troen selv blir fornyet og gjenoppfrisket av Gud, den allmektige, den godgjørende? Hvilken død er uslere enn å flykte bort fra kilden til evig liv? Hvilken ild er på dommedag heftigere enn ilden ved å være langt borte fra den guddommelige skjønnhet og den himmelske herlighet?

Dette var de selvsamme ord og ytringer som ble ⁶² brukt av de hedenske arabere på Muhammeds tid for å strides med ham og felle dom over ham. De sa: “De som trodde på Muhammed, bodde midt iblant oss og omgikk oss dag og natt. Når døde de, og når ble de vakt til live igjen?” Lytt til det som ble åpenbart som svar: “Om du undrer deg, så

er virkelig deres tale verdt undring. 'Når vi er blitt støv, skal vi da gjenreises i ny skapning?'⁴⁰ Og et annet sted: "Om du sier: 'Dere vil bli gjenoppvekket etter døden', så vil nok de vantro si: 'Dette er skjær magi!'"⁴¹ Slik spottet de og latterliggjorde ham, for i sine bøker hadde de lest og fra sine geistlige hadde de hørt begrepene "liv" og "død", og de forsto dem som dette naturbestemte liv og den fysiske død, og når de derfor ikke fant det som deres fåfengte forestillinger og deres falske og gudløse sinn hadde unnfanget, reiste de splidens bannere, løftet oppvigleriets faner og tente krigens flamme. Men Gud slukket den ved sin veldes kraft, slik som du atter ser på denne dag, med disse vantrende og disse misdedere.

⁶³ I denne stund, da tillokkelsens liflige dufter er ført hen over meg fra den evige stad, da lengselens henrykkelse har grepet meg fra herlighetens land idet verdenenes sol gryr over 'Iráqs horisont, og de liflige melodier fra Hġjáz har ført adskillelsens mysterier til mine ører, har jeg satt meg fore å fortelle din høyærverdige person en del av det som den mystiske due har sunget midt i hjertet av Paradis om den sanne betydning av liv og død, om oppgaven enn skulle være umulig. For skulle jeg utlegge disse ord for deg slik det er innrisset i de bevoktede tavler,

kunne all verdens bøker og sider ikke romme det, ei heller kunne menneskers sjeler bære vekten av det. Jeg skal likevel nevne det som anstår denne dag og tid, så det kan tjene til veiledning for den som ønsker å få adgang til herlighetens gjemmer i rikene foroven, å lytte til åndens melodier som istemmes av denne guddommelige og mystiske fugl, og bli talt blant dem som har løsrevet seg fra alt foruten Gud, og som på denne dag fryder seg over sin Herres nærvær.

Vit da at “liv” har en dobbelt betydning. Den ⁶⁴ første gjelder menneskets tilsynekomst i et naturgitt legeme og er like åpenbar for din høyærverdige person og for andre som solen midt på dagen. Dette liv avsluttes med fysisk død, som er en uunngåelig virkelighet forordnet av Gud. Men det liv som nevnes i bøkene fra profetene og Guds utvalgte, er kunnskapens liv; det vil si, tjenerens erkjennelse av tegnet på den herlighet han er utstyrt med av ham som er kilden til all herlighet, og hans forvissning om å nå Guds nærvær gjennom hans Saks manifestasjoner. Dette er det velsignede og evige liv som ikke forgår: hver den som believes av det, skal aldri dø, men vil bestå like som hans Herre og Skaper vil bestå.

Det første liv, som gjelder det naturlige legeme, ⁶⁵ vil opphøre, slik det er åpenbart av Gud: “Hvert

menneske vil smake døden.”⁴² Men det annet liv, som oppstår ved kunnskapen om Gud, kjenner ingen død, slik det tidligere er blitt åpenbart: “Den som lever rettskaffent, mann eller kvinne, og som tror, vil Vi oppvekke til et godt liv.”⁴³ Og i et annet avsnitt om martyrene: “Nei, de er levende hos Herren og mottar av Hans gaver.”⁴⁴ Og fra overleveringene: “Den som er en sann troende, lever både i denne verden og i den kommende verden.”⁴⁵ Tallrike eksempler på lignende ord er å finne i Bøkene fra Gud og fra hans rettferdighets legemliggjørelser. For å fatte oss i korthet har vi imidlertid nøyd oss med de ovenstående avsnitt.

⁶⁶ O min broder! Forsak dine egne ønsker, vend ansiktet hen mot din Herre, og følg ikke i fotsporene etter dem som har tatt sine fordervede tilbøyeligheter til sin gud, så du kanskje kan finne ly i tilværelsens hjerte under hans frelsende skygge som underviser alle navn og egenskaper. For de som på denne dag vender seg bort fra sin Herre, regnes i sannhet blant de døde, skjønt de utad sett kan gå på marken, blant de døve, skjønt de kan høre, og blant de blinde, skjønt de kan se, slik det er blitt klart uttalt av ham som er Herren på regnskapets dag: “de har hjerter, men forstår ikke, øyne, men ser ikke”.⁴⁶ De vandrer langs brinken på en usikker

sandmæl og går langs kanten av en flammende avgrunn.⁴⁷ Fra bølgene på dette brusende og skatterike osean henter de intet, men morer seg med sine egne tomme ord.

I denne forbindelse vil vi berette for deg hva som for- 67
dum ble åpenbart angående “liv”, så det må hende kan vende deg bort fra selvets tilskyndelser, utfri deg fra ditt fengsels snevre grenser på dette dystre plan og hjelpe deg til å bli av dem som ledes på rett vei i denne verdens mørke.

Han sier, og han sier virkelig sannheten: “Er vel 68
den som var død, som Vi gav nytt liv, og lys til å vandre ved blant menneskene, lik den som er i mørket og ikke kommer ut av det?”⁴⁸ Dette vers ble åpenbart angående Ḥamzih og Abú-Jahl, hvorav førstnevnte var en troende, mens sistnevnte ikke trodde. De fleste av de hedenske ledere spottet og latterliggjorde det, ble opprørt og skrålte: “Hvordan døde Ḥamzih? Og hvordan ble han vekket til sitt tidligere liv?” Om dere skulle granske Guds vers nøye, ville dere finne mange slike utsagn nedtegnet i Boken.

Gid det kunne finnes rene og plettfrie hjerter, så 69
jeg kunne gi dem et stenk fra de oseaner av kunnskap som min Herre har skjenket meg, så de kan sveve i himlene slik de vandrer på jorden og haste frem over vannet slik de løper av sted på marken, og

slik at de kan ta sjelen i sine hender og ofre den på sin Skapers sti. Det er imidlertid ikke gitt tillatelse til å røpe denne store hemmelighet. Faktisk har det fra evighet av vært et mysterium forvart i hans makts skattkammer og en hemmelighet skjult i hans veldes gjemmer, så hans trofaste tjenere ikke skulle oppgi livet i håp om å nå dette overmåte store stade i evighetens riker. Ei heller skal de noensinne nå derhen, de som vandrer i dette trykkende mørke.

70 O min broder! Vi har hele tiden fremsatt vårt tema på nytt slik at alt som er nedtegnet i disse vers, kan bli klargjort for deg, med Guds tillatelse, og slik at du kan bli uavhengig av dem som er hyllet i selvets mørke og vandrer i hovmodets og stolthetens dal, og så du kan være blant dem som ferdes i det evige livs paradís.

71 Si: O folk! Livets tre er sannelig blitt plantet i hjertet av det himmelske paradís og skjenker liv i alle retninger. Hvordan kan dere unnlate å oppfatte og erkjenne det? Det vil i sannhet hjelpe deg til å fatte alt hva denne vel forvissede sjel har røpet for deg av essensen i de guddommelige mysterier. Hellighetens due synger i udødelighetens himmel og formaner deg til å iføre deg en ny kledning, gjort av stål, for å verne deg mot tvilens piler skjult i menneskers hentydninger, idet den sier: "Den som ikke

blir født av vann og Ånd, kan ikke komme inn i Guds rike. Det som er født av kjøtt, er kjøtt, men det som er født av Ånden, er ånd. Undre deg ikke over at jeg sa til deg: 'Dere må bli født på ny.'⁴⁹

Styr derfor din flukt til dette guddommelige tre 72 og forsyn deg av dets frukter. Samle sammen det som er falt ned fra det, og vokt det trofast. Tenk så over det som en av profetene sa da han gjennom slørede hentydninger og skjulte symboler ga menneskenes sjeler et ymt angående de gode tidender om den som skulle komme etter ham, så du kan vite for visst at deres ord er uutgrunnelige for alle utenom dem som er utstyrt med et hjerte som forstår. Han sier: "øynene var som flammende ild, føttene som bronse ... og fra munnen gikk det ut et skarpt, tveegget sverd".⁵⁰ Hvordan kunne disse ordene bli tolket bokstavelig? Hvis noen skulle vise seg med alle disse tegn, ville vedkommende avgjort ikke være et menneske. Og hvordan kunne noen sjel søke hans selskap? Nei, dersom han skulle vise seg i én by, ville innbyggerne selv i den neste flykte fra ham, ei heller ville noen sjel våge å nærme seg ham! Men om du skulle grunne over disse uttalelser, ville du finne dem å være så ytterst veltalende og klare at de markerer høydepunktet blant utsagn og essensen av visdom. Det synes meg at det er fra dem

veltalenhetens soler er fremkommet og klarhetens stjerner har demret og skint med strålende glans.

73 Betrakt så de tåpelige i henfarne tider og dem som på denne dag venter at et slikt vesen skal komme! De ville heller ikke noensinne vise ham troskap med mindre han fremstår i den ovennevnte form. Og ettersom et slikt vesen aldri vil vise seg, så vil de heller aldri tro. Slik er faktisk graden av forståelse hos disse vrangvillige og ugudelige sjeler! Hvordan kunne de som ikke evner å forstå det klareste av det klare og det mest åpenbare av det åpenbare, noensinne fatte de dunkle virkeligheter i de guddommelige forskrifter og essensen av hans evige visdoms mysterier?

74 Jeg skal nå kort forklare den sanne meningen med denne ytringen, så du kan oppdage dens skjulte mysterier og være blant dem som oppfatter. Undersøk derfor og døm rett om det som vi skal åpenbare for deg, så du må hende i Guds øyne kan bli regnet blant dem som er rettsindige i disse anliggender.

75 Vit da at han som uttalte disse ord i herlighetens rike, mente å beskrive egenskapene hos den som skal komme, i så tilslørede og gåtefulle ordelag at villfarelsens folk ikke ville forstå dem. Når han altså sier at “øynene var som flammende ild”, så hentyder

han bare til den lovedes skarpsynthet og klare syn, som med øynene brenner bort ethvert slør og dekke, gjør de evige mysterier kjent i den betingede verden og skjelner ansiktene formørket av helvetets støv fra dem som skinner med paradisetts lys.⁵¹ Dersom hans øyne ikke var gjort av Guds luende ild, hvordan ville han da kunne fortære ethvert slør og brenne bort alt hva folket besitter? Hvordan ville han kunne se Guds tegn i hans navn rike og i skapelsens verden? Hvordan ville han kunne se med Guds altfornem-mende øye? Vi har av den grunn skjenket ham en gjennomtrengende synsevne på denne dag. Måtte dere bare tro på Guds vers! For, sannelig, hvilken ild er voldsommere enn denne flamme som skinner i hans øynes Sinai, hvorved han fortærer alt som har tilsløret verdens folk? Umåtelig opphøyet vil Gud forbli over alt som er blitt åpenbart i hans ufeilbare tavler angående begynnelsens og endens mysterier, inntil den dag da Utroperen skal rope, den dag da vi alle skal vende tilbake til ham.

Angående ordene “føttene [var] som bronse”, så 76 menes med dette hans standhaftighet idet han hører Guds rop befale ham: “Så hold rett kurs, slik du er pålagt”.⁵² Han vil være så utholdende i Guds Sak og utvise en slik fasthet på hans makts sti at selv om alle krefter i himmel og på jord skulle fornekte

ham, ville han ikke vakle i forkynnelsen av Guds Sak, ei heller flykte fra hans befaling i utbredelsen av hans lover. Nei, snarere vil han stå like støtt som de høyeste fjell og de mest høytstrebende tinder. Han vil forbli urokkelig i sin lydighet mot Gud og standhaftig i sin åpenbaring av hans Sak og i forkynnelsen av hans Ord. Ingen hindring vil stoppe ham, ei heller vil de gjenstridiges fordømmelse avskrekke ham eller de vantros fornektelse få ham til å vakle. Alt han er vitne til av hat, avvisning, urett og vantro, tjener kun til å styrke hans kjærlighet til Gud, til å øke hans hjertes lengsel, høyne hans sjelefryd og fylle hans bryst med lidenskapelig hengivenhet. Har du i denne verden noen gang sett bronse som er sterkere, eller en klinge som er skarpere, eller fjell som er mer klippefast enn dette? Han vil sannelig stå på sine ben for å møte alle jordens innvånere ansikt til ansikt og vil ikke frykte noen, til tross for det du godt vet at folket pleier å gjøre. Ære være Gud som har innsatt ham og kalt ham frem! Mektig er Gud til å gjøre som han behager. Han er i sannhet hjelperen i fare, den selvbestående.

⁷⁷ Og videre sier han: “og fra munnen gikk det ut et skarpt, tveegget sverd”. Du skal vite at siden sverdet er et redskap som deler og klyver, og siden

det fra profetenes og Guds utvalgte munn utgår det som skiller den troende fra den vantro og elskeren fra den elskede, så er denne betegnelsen blitt anvendt på dette vis, og bortsett fra denne deling og adskillelse er ingen annen mening tilsiktet. Når derfor han som er Det første punkt og den evige Sol ved Guds tillatelse ønsker å samle den hele skapning, å oppreise dem fra selvets graver og skille dem fra hverandre, da skal han uttale kun ett vers fra ham, og dette vers vil skjelne sannhet fra villfarelse fra denne dag inntil oppstandelsens dag. Hvilket sverd er hvassere enn dette himmelske sverd, hvilken klinge er skarpere enn dette uforgjengelige stål som kutter ethvert bånd og dermed skiller den troende fra den vantro, far fra sønn, bror fra søster og elskeren fra den elskede?⁵³ For den som tror på den som er blitt åpenbart for ham, er en sann troende, og den som vender seg bort, er en vantro, og en slik ugjenkallelig adskillelse skjer mellom dem at de vil opphøre å pleie omgang og samkvem med hverandre i denne verden. Og slik er det mellom far og sønn, for om sønnen skulle tro og faren skulle nekte, vil de bli adskilt og for alltid holde avstand til hverandre. Ja, du ser snarere hvordan sønnen dreper sin far og faren dreper sønnen. Betrakt i samme lys alt det vi har forklart og fortalt deg.

78 Om du skulle betrakte alle ting med skarpsindighetens øye, ville du faktisk se at dette guddommelige sverd kløver slektledd i to. Gid dere måtte forstå det! Alt dette skjer i kraft av det skillende ord som blir manifestert på dommens og adskillelsens dag, om folket skulle være aktpågivende i sin Herres dager.

79 Ja, kunne du bare skjerpe synet og foredle hjertet, ville du bli vitne til at alle de materielle sverd som hver en dag og tidsepoke har drept de vantro og ført krig mot de ugudelige, utgår fra dette guddommelige og usynlige sverd. Åpne derfor øynene, så du kan skue alt vi har åpenbart for deg og oppnå det som ingen annen har oppnådd. I sannhet utbryter vi: "Lovet være Gud ... Herren over dommens dag."⁵⁴ Ja, ettersom disse mennesker har unnlatt å tilegne seg sann kunnskap fra dens kilde og utspring og fra det oseaen av friskt og stilleflytende vann som ved Guds tillatelse strømmer gjennom hjerter som er rene og plettfrige, er de blitt tilsløret fra det som Gud har ment med disse ord og hentydninger, og er forblitt innesperret i sitt eget selvs fengsel.

80 Vi takker Gud for det han har skjenket oss av sin nåde. Han er det som har gjort oss sikre på sannheten i sin tro – en tro som jordens og himmelens

samlede styrker ikke makter å motstå. Han er det som har satt oss i stand til å anerkjenne ham på hans nærværs dag, til å bære vitnesbyrd om ham som Gud skal åpenbare i den siste oppstandelse, og til å være blant dem som har trodd på ham før han viser seg, så hans gunst kan bli fullkommen for oss og for hele menneskeheten.

Men hør, o min broder, min klage mot dem 81
som hevder å stå i forbindelse med Gud og hans kunnskaps manifestasjoner, og som dog følger sine fordervede tilbøyeligheter, fortærer sin nestes eiendom, er henfalne til vin, begår mord, bedrar og baktaler hverandre, bakvasker Gud og pleier å tale usant. Folket tillegger oss alle disse handlinger, mens de som utfører dem, forblir skamløse overfor Gud. De forkaster det han har pålagt dem og gjør det han har forbudt. Dog sømmer det seg for sannhetens folk at hos dem bør ydmykhetens tegn skinne fra ansiktet, at hellighetens lys bør stråle fra deres åsyn, at de bør vandre på jorden som om de var i Guds nærvær, og utmerke seg fremfor alle jordens beboere ved sine gjerninger. Deres tilstand må være slik at deres øyne bør se tegnene på hans makt, deres tunger og hjerter nevne hans navn, deres føtter være rettet mot hans nærhets land og deres hender ta et fast grep om hans forskrifter. Og skulle de dra

gjennom en dal av rent gull og med gruber av edelt sølv, bør de anse dem for å være sin oppmerksomhet aldeles uverdige.

82 Disse mennesker har imidlertid vendt seg bort fra alt dette og isteden viet sin hengivenhet til det som samsvarer med deres egne fordervede tilbøyeligheter. Derfor streifer de omkring i hovmodets og stolthetens ødemark. Jeg bevitner i denne stund at med dem har Gud slett intet å gjøre, og det har heller ikke vi. Vi bønnfaller Gud om å la oss slippe å omgås dem, i både dette og det kommende liv. Han er sannelig den evige sannhet. Ingen Gud er der utenom ham, og hans makt overkommer alt.

83 Drikk derfor, o min broder, av det levende vann som vi har latt strømme i disse ords oseaner. Det synes meg at storhetens sjøer bruser i dem, og at den guddommelige dyds juveler skinner inni og utenpå dem. Avkle deg derfor det som forhindrer deg fra denne bunnløse karmosinrøde sjø, og nedsenk deg i den ledsaget av ropet "I Guds navn og ved hans nåde!". La deg ikke forferde av frykt for noen som helst. Stol på Herren din Gud, for han gjør fyllest for enhver som stoler på ham. Han vil sannelig beskytte deg, og hos ham vil du ha trygt tilhold.

84 Du skal enn videre vite at i denne overmåte helige og strålende stad vil du finne at den veifarende

er underdanig overfor alle mennesker og ydmyk overfor alle ting. For han ser intet uten å fornemme Gud i det. Han ser Guds strålende herligheter i hans åpenbarings lys som har omsluttet skaperverkets Sinai. På dette stade må den veifarende ikke kreve hedersplassen i noen forsamling eller sprade foran andre med et ønske om å briske seg og opphøye seg. Han må heller anse seg selv for hele tiden å stå i sin Herres nærvær. Han må ikke ønske for noen det han ikke ønsker for seg selv, ei heller uttale det han ikke ville tåle å høre uttalt av en annen, og heller ikke ønske for noen sjel det han ikke ville ha ønsket for seg selv. Det sømmer seg snarere for ham å vandre på jorden med faste skritt i Guds nye skaperverks rike.

Vit imidlertid at ved begynnelsen av sin ferd blir 85 søkeren vitne til forandring og forvandling, som allerede nevnt. Dette er uten tvil sannheten, slik det er blitt åpenbart angående disse dager: “Den dag forvandles jorden til en annen jord”.⁵⁵ Dette er sannelig dager som intet jordisk øye noensinne har sett maken til. Salig er den som når derhen og fatter deres fulle verdi. “Vi sendte Moses med Våre tegn: ‘Før ditt folk fra mørket til lyset, og påminn dem om Herrens dager.’”⁵⁶ Og disse dager er i sannhet Guds dager, visste dere det bare.

86 På dette stade er alle de virkeligheter som endrer seg og varierer, åpenbare for deg. Den som benekter denne sannhet, har sannelig vendt seg bort fra Guds Sak, gjort opprør mot hans styre og motsatt seg hans herredømme. For han som gjør jorden om til en annen jord, har sannelig i sin makt å forvandle alle som bor og beveger seg der. Undres derfor ikke over hvordan han vender mørke til lys, lys til mørke, uvitenhet til kunnskap, villfarelse til ledelse, død til liv og liv til død. Det er på dette stade forvandlingens lov er virksom. Grunn over det, om du skulle være blant dem som vandrer langs denne sti, så alt du spurte denne ringe person om, kan bli gjort klart for deg, og slik at du kan ha tilhold i denne veilednings tabernakel. For han gjør hva han enn vil, og forordner hva han enn behager. Han skal heller ikke bli spurt om sine gjerninger, skjønt alle mennesker vil bli spurt om enhver av sine gjerninger.⁵⁷

87 O min broder! På dette trinn, som markerer ferdens begynnelse, vil du se forskjellige stader og ulike tegn, slik det ble nevnt i forbindelse med søkingens stad. Alle disse er sanne, på sine respektive plan. På dette stade sømmer det seg for din høyærverdige person å betrakte enhver ting på dens eget sted og hverken forringe eller opphøye dens sanne rang. Om du for eksempel skulle innskrenke

den usette verden til skapelsens rike, ville dette være en rent gudsbespottelig handling, og det omvendte ville likeledes være essensen av ugudelighet. Men om du skulle beskrive den usette verden og skapelsens rike innenfor disses egne stader, ville dette være den utvilsomme sannhet. Om du med andre ord skulle bli vitne til noen forvandling i den guddommelige enhets rike, kunne man ikke tenke seg noen større synd i hele skaperverket, men om du skulle betrakte forvandlingen på dens eget sted og forstå den deretter, ville ingen skade kunne ramme deg.

Ved min Herre! Til tross for alt vi har åpenbart ⁸⁸ for deg om ytringens mysterier og fortolkningens grader, synes det meg at jeg ikke har uttalt en eneste bokstav av Guds skjulte kunnskaps osean og hans uutgrunnelige visdoms essens. Om Gud vil, skal vi om ikke lenge gjøre dette, på den dertil fastsatte tid. Han husker sannelig alle ting på deres eget sted, og i sannhet priser vi alle ham.

Du skal enn videre vite at fuglen som tar til ⁸⁹ vingene i atmosfæren i riket foroven, aldri vil bli i stand til å sveve inn i den overopphøyede herlighets himmel, ei heller smake de frukter som Gud har frembrakt der, og heller ikke drikke av de strømmer han har latt flyte i dens midte. Og skulle fuglen nyte kun en dråpe derav, ville den umiddelbart gå til

grunne. Dette er også du i disse dager vitne til med hensyn til dem som hevder å være oss tro og dog gjør slike gjerninger, ytrer slike ord og fremsetter slike krav som de har gjort. Det synes for meg at de ligger som døde i sine egne slør.

- ⁹⁰ Forstå på samme vis alle stader, tegn og hentydninger, så du kan oppfatte alle ting på deres eget sted og betrakte alle saker i deres rette lys. For på dette stade, i den guddommelige enhets stad, er de å finne som har trådt inn i den guddommelige ledelses ark og reist gjennom den guddommelige enhets høyder. Du vil se skjønnhetens lys på deres ansikt og herlighetens mysterier i deres menneskelige tempel. Du vil fornemme den moskusfylte angen av deres ord og skue hans herreveldes tegn i all deres gjøren og laden. Ei heller vil du bli tilsløret av deres gjerninger som har unnlatt å drikke av de krystallklare kilder eller å nå frem til hellighetens byer, og som følger sine selviske begjær og anstifter uro i landet mens de hele tiden tror seg å være ledet på rett vei. Det er faktisk om dem det er blitt sagt: “Dette er de usle og tåpelige, som følger enhver høyrøstet bedrager, og som bøyer seg etter som vinden skifter.”⁵⁸ Denne ferdens trinn, stade og tilholdssted er klare og tydelige for deg og behøver ingen videre forklaring.

Vit derfor at alt du har hørt og vært vitne til 91
denne Sannhetens sol, Det første punkt, tilskriver seg selv av forgangne tiders betegnelser, bare gjøres på grunn av menneskers svakhet og måten skapelsens verden er innrettet på. I andre henseender dreier alle navn og egenskaper seg om hans essens og kretser om hans helligdoms terskel. For det er han som underviser alle navn, åpenbarer alle egenskaper, gir alle vesener liv, forkynner de guddommelige vers og ordner rekken av de himmelske tegn. Ja, dersom du skulle se med ditt indre øye, ville du finne at alle utenom ham svinner inn til det ytterste intet og er som en bortglemt ting i hans hellige nærvær. “Gud var alene; det fantes ingen utenom ham. Han forblir nå hva han alltid har vært.” Ettersom det er fastslått at Gud – han være helliget og lovet! – var alene, og at der ikke fantes noen utenom ham, hvordan kan loven om forandring og forvandling gjelde her? Om du skulle grunne over det vi har røpet for deg, ville ledelsens sol skinne klart foran deg på denne evige morgen, og du ville der bli talt blant de fromme.

Vit enn videre at alt vi har nevnt angående disse 92
reiser, kun er ment for de utvalgte blant de rettferdige. Og skulle du spore åndens ganger og krysse himmelens gressganger, ville du fullføre alle disse reiser og oppdage ethvert mysterium på mindre enn et blunk.

93 O min broder! Hvis du skulle være en mester på denne arena, da skynd deg innover i visshetens land, så din sjel på denne dag kan bli utfridd fra vantroens trelldom og du kan fornemme de liflige dufter som utgår fra denne hage. Sannelig, de angende briser som fører med seg duften fra denne stad, blåser over alle egner. Forspill ikke din andel derav, og vær ikke blant de aktløse. Hvor treffende er det vel ikke sagt:

94 Gid hans liflige briser i øst
 gir de svake i vest
 luktesansens evne tilbake!⁵⁹

95 Etter denne himmelske ferd og mystiske oppstigning vil den veifarende tre inn i forundringens hage. Dersom jeg for deg skulle røpe dette stades virkelighet, ville du sørge og jamre over denne tjeners kår som fortsatt er i hendene på disse vantroende, som er blitt rådville over sin tilstand og er tapt i forvirring i dette bunnløse osean. Hver en dag smir de renker for å ta mitt liv, og hver en time søker de å vise meg bort fra dette land, slik de forviste meg fra et annet land. Dog står denne tjener rede foran dem, i påvente av hva enn den allmektige har forordnet og bestemt for oss. Jeg frykter heller ingen sjel, selv så omringet vi kan være av slike prøvelser

og trengsler som påføres av de onde og de skadefro, og omgitt i denne stund av lidelser og sorger uten tall. "Noahs vannflom er kun et mål på de tårer jeg har utgytt, og Abrahams ild et utbrudd fra min sjel. Jakobs sorg er kun en gjenspeiling av mine sorger, og Jobs trengsler en brøkdell av min ulykke."⁶⁰

Dersom jeg skulle fortelle din høyærværdige 96
person om de tunge prøvelser som har rammet meg, ville du bli så bedrøvet at du ville slutte å nevne alle ting, og ville glemme deg selv og alt som Herren har skapt på jord. Men siden dette ikke er vårt ønske, har jeg gjemt åpenbaringen av den guddommelige befaling i Bahás hjerte og tilsløret den for øynene hos alle som beveger seg i skapelsens rike, så den kan ligge skjult i den usettes tabernakel inntil den tid da Gud vil ha åpenbart dens hemmelighet. "Intet i himlene eller på jorden kan unndra seg hans kunnskap, og han oppfatter sannelig alle ting."⁶¹

Siden vi har avveket fra vårt tema, la oss da legge 97
disse hentydninger til side og vende tilbake til vår diskusjon om denne stad. Sannelig, den som trer inn der, vil bli frelst, og den som vender seg bort derfra, skal visselig forgå.

O du som er nevnt i disse tavler! Du skal vite 98
at den som legger ut på denne ferd, vil undres over tegnene på Guds kraft og de vidunderlige vitnesbyrd

om hans henders verk. Fra alle kanter vil han gripes av forvirring, slik det er bevitnet av hin udødelighetens essens fra skaren i det høye: “Øk min forbløffelse og undring over deg, o Gud!”⁶² Hvor treffende er det vel ikke sagt:

99   Jeg visste vel knapt hva forbløffelse var
               før jeg din kjærlichkeit til meg ble var.
               Forbløffende ville det være om jeg
               slett ikke ble forbløffet av deg!⁶³

100   I denne dal går de veifarende seg vill og forgår før
               de når sin endelige bolig. Nådige Gud! Så umåtelig
               er denne dal, så vidstrakt er denne stad i skapelsens
               rike, at den synes å ha hverken begynnelse eller ende.
               Hvor stor er vel ikke hans velsignelse som fullfører
               sin reise i den, og som med Guds hjelp krysser den
               hellige grunnen i denne himmelske stad, en stad
               hvor Guds yndlinger og de rene av hjerte overveldes
               av undring og ærefrykt. Og vi sier: “Priset være Gud,
               verdenenes Herre.”

101   Og om tjeneren skulle stige til enda edlere høy-
               der, forlate denne støvets forgjengelige verden og
               søke å stige til den himmelske bolig, da vil han dra
               fra denne stad til den absolutte intethets stad, det
               vil si, dø bort fra selvet og leve i Gud. På dette stade,

denne mest opphøyede bolig, denne fullstendige selvutslettelses reise, glemmer den veifarende sjelen, ånden, legemet og selve sitt vesen, nedsenker seg i intethetens osean og lever på jorden som en det ikke er verdt å nevne. Av hans eksistens vil man heller ikke finne noe tegn, for han er forsvunnet fra det synliges rike og har nådd selvfornektelsens høyder.

Dersom vi skulle fortelle deg om denne stads 102
mysterier, ville menneskehjertenes riker legges øde i deres sterke lengsel etter dette veldige stade. For dette er det stade der den elskedes glitrende herligheter åpenbares for den oppriktige elsker og Vennens strålende lys kastes på det frigjorte hjerte som er ham hengivent.

Hvordan kan en sann elsker fortsette å eksistere 103
når den elskedes skinnende herligheter en gang blir åpenbart? Hvordan kan skyggen bestå når solen en gang har skint frem? Hvordan kan et hengivent hjerte på noen måte være til overfor eksistensen av målet for sin hengivenhet? Nei, ved den som har min sjel i sin hånd! På dette stade vil søkerens fullstendige overgivelse og ytterste selvutslettelse overfor sin Skaper være slik at om han skulle gjennomsøke Østen og Vesten og krysse land, hav, fjell og slette, ville han ikke finne noe spor av sitt eget selv eller av noen annen sjel.

104 Nådige Gud! Om det ikke var av frykt for tyranniets Nimrod og for å beskytte rettferdighetens Abraham, ville jeg åpenbare for deg det som – om du skulle oppgi ego og begjær – ville sette deg i stand til å unnvære hva som helst annet og nærme deg denne stad. Men vær tålmodig inntil den tid da Gud vil ha forkynt sin Sak. De som venter tålmodig, dem belønner han sannelig over all måte.⁶⁴ Trekk så inn åndens liflige ange fra de skjulte betydningers kledning og si: “O dere som er nedsenket i uselviskhetens osean! Skynd dere å tre inn i udødelighetens stad, hvis dere søker å bestige dens høyder.” Og vi utbryter: “Vi tilhører Gud, og til Ham skal vi vende tilbake.”⁶⁵

105 Fra dette høyst ærverdige og opphøyede stade, og fra dette sublime og herlige plan, trer søkeren inn i udødelighetens stad, for der å ha sitt evige tilhold. På dette stade ser han seg sitte på uavhengighetens trone og opphøyelsens sete. Han vil da forstå meningen med det som fordem er blitt åpenbart angående den dag da Gud vil “sørge for dem ... av Sin overflod”.⁶⁶ Vel er det med dem som har nådd dette stade og drukket seg utørste av denne snehvite kalk foran denne karmosinrøde søyle.

106 Når søkeren i løpet av denne ferd har nedsenket seg i udødelighetens osean, befridd hjertet for til-

knytning til alt utenom ham og nådd det evige livs høyeste høyder, vil han ingen tilintetgjørelse se, hverken for seg selv eller for noen annen sjel. Han vil drikke av udødelighetens beger, vandre i dens land, sveve i dens atmosfære, omgås dem som er dens legemliggjørelser, innta de uforgjengelige og uforkrenkelige frukter fra evighetens tre og på udødelighetens høytbeliggende høyder for alltid bli talt blant innvånerne av det evigvarende rike.

Alt som eksisterer i denne stad, skal virkelig 107 bestå og vil aldri forgå. Dersom du, etter tillatelse fra Gud, skulle tre inn i denne sublime og opphøyede hage, ville du finne at dens sol har middags-tidens glans og aldri går ned eller formørkes. Det samme gjelder dens måne, dens himmelhvelving, dens stjerner, trær og oseaner og alt som gjelder den eller finnes deri. Ved ham utenom hvem der ikke finnes noen annen Gud! Dersom jeg, fra denne dag inntil den ende som ingen ende har, skulle berette om dens vidunderlige egenskaper, ville den kjærlighet aldri bli uttømt som mitt hjerte nærer til denne helligede og evigvarende stad. Jeg skal imidlertid avslutte mitt tema siden tiden er kort og spørren er utålmodig, og siden disse hemmeligheter ikke skal røpes åpent uten etter samtykke fra Gud, den allmektige, den altbetvingende.

- 108 Om ikke lenge skal de trofaste på dagen for den siste oppstandelse se ham som Gud skal åpenbare, stige ned fra denne stad, fra den usettes himmel, sammen med en skare av hans opphøyede og begunstigede engler. Stor er derfor hans velsignelse som oppnår hans nærvær og skuer hans åsyn. Sannelig, dette håp nærer vi alle og utbryter: "Han være lovet, for han er sannelig den evige sannhet, og til ham vender vi tilbake!"
- 109 Vit enn videre at hvis en som har nådd disse stader og lagt ut på disse reiser, skulle falle som offer for stolthet og hovmod, ville han i selvsamme stund komme til kort og vende tilbake til det første trinn uten å innse det. De som søker og lengter etter ham på disse reiser, kjennes faktisk ved det tegn at de ydmykt føyer dem som har trodd på Gud og hans vers, at de er beskjedne overfor dem som har nærmet seg ham og hans skjønnhets manifestasjoner, og at de underdanig bøyer seg for dem som er solid grunnfestet på Guds Saks høytliggende høyder og overfor dens majestet.
- 110 For dersom de skulle nå det endelige mål for sin søken etter Gud og nå frem til ham, ville de bare ha nådd frem til den bolig som er blitt reist i deres egne hjerter. Hvordan kunne de da noensinne håpe å stige opp til slike riker som ikke er bestemt

for dem eller skapt for deres stade? Nei, selv om de skulle reise fra evighet til evighet, ville de aldri nå frem til ham som er tilværelsens innerste hjerte og hele skaperverkets akse, han på hvis høyre side storhetens sjøer flyter, og på hvis venstre maktens floder strømmer, og hvis kongesete ingen noensinne kan håpe å nå, hvor meget mindre da selve hans bolig! For han bor i ildens ark, farer frem i ildens sfære, gjennom ildens osean, og beveger seg i ildens atmosfære. Hvordan kan den som er blitt dannet av motsatte elementer, noensinne stige inn eller endog nærme seg denne ild? Skulle noen gjøre det, ville vedkommende øyeblikkelig fortæres.

Vit enn videre at dersom det bistandsrep skulle bli kuttet som forbinder dette mektige midtpunkt med jordens og himmelens innvånere, ville de alle visselig forgå. Store Gud! Hvordan kan det simple støv noensinne strekke seg til ham som er herrenes Herre? Umåtelig opphøyet er Gud over det de forestiller seg i sine hjerter, og overmåte forherliget er han hinsides det de tillegger ham. 111

Ja, søkeren når et stade der det som er blitt forordnet for ham, ikke kjenner noen grenser. Kjærlighetens ild luer slik i hans hjerte at den tar beherskelsens tøyler ut av hans grep. Hans kjærlighet til sin Herre øker for hvert øyeblikk som går og 112

drar ham nærmere sin Skaper, slik at om hans Herre skulle befinne seg i nærhetens Østen og han selv bo i fjernhetens Vesten og besitte alt hva himmel og jord inneholder av rubiner og gull, ville han forsake alt dette og ile til den attråedes land. Og skulle du finne ham å være annerledes, vit da for visst at et slikt menneske er en løgnaktig bedrager. Sannelig, vi tilhører alle ham som Gud skal åpenbare i den annen oppstandelse, og ved ham skal vi bli vakt til live igjen.

113 Siden vi ikke har løftet slørene som skjuler Guds Saks åsyn, og for menneskene heller ikke har røpet fruktene av disse stader som vi er gitt forbud mot å beskrive, så ser du dem i disse dager være beruset av aktløshet. Dersom dette stades herlighet skulle bli åpenbart for menneskene i mindre enn et nåløyets omfang, ville du ellers bli vitne til at de samler seg foran den guddommelige barmhjertighets terskel og fra alle kanter skynder seg til nærhetens kongesete i den guddommelige herlighets riker. Som tidligere nevnt har vi imidlertid skjult det, så de som tror kan bli skjelnet fra dem som benekter, og de som vender seg til Gud, kan skilles fra dem som vender seg bort. Sannelig forkynner jeg: “Der finnes ingen kraft eller styrke uten hos Gud, hjelperen i fare, den selvbestående.”

Fra dette stade stiger den veifarende til en stad 114
som er uten navn eller beskrivelse, og hvorom man
hører hverken lyd eller omtale. I den flyter evig-
hetens oseaner, mens staden selv dreier seg om
evighetens sete. I den skinner den usettes sol med
strålende glans over den usettes horisont, en sol
som har sine egne himler og sine egne måner som
får lys fra den, og stiger opp og går ned over den
usettes osean. Jeg kan heller aldri noensinne håpe
å formidle selv en duggdråpe av det som er blitt
forordnet i den, ettersom ingen er kjent med dens
mysterier utenom Gud, dens Skaper og Former, og
hans manifestasjoner.

Vit enn videre at da vi begynte å åpenbare disse 115
ord og nedskrev noen av dem, var det vår hensikt å
belyse for din høyærverdige person, på Guds saliges
og velbegunstigedes liflige språk, alt det vi før hadde
nevnt av profetenes ord og sendebudenes utsagn.
Men tiden strakk ikke til, og den reisende som kom
fra ditt nærvær, hadde stort hastverk og var ivrig
etter å vende tilbake. Derfor har vi avbrutt vårt
foredrag og nøyd oss med det som foreligger, uten å
fullføre beskrivelsen av disse stadier på en sømmelig
og passende måte. Faktisk har vi utelatt beskrivelsen
av større byer og mektige reiser. Kureren hadde slikt
hastverk at vi tilmed unnlot å nevne oppgivelsens
og tilfredshetens to opphøyede reiser.

- 116 Skulle din høyærverdige person dog grunne over disse korte utsagn, ville du utvilsomt tilegne deg enhver kunnskap, nå målet for all lærdom og utbryte: "Disse ord er tilstrekkelige for hele skaperverket, både det synlige og det usynlige!"
- 117 Men dersom kjærlighetens ild skulle brenne i din sjel, ville du likevel spørre: "Finnes det enda flere?"⁶⁷ Og vi sier: "Priset være Gud, verdenenes Herre."

NOTER

INNLEDNING

- 1 Shoghi Effendi, *God Passes By* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1974), s. 110.
- 2 Bahá'u'lláh, *The Kitáb-i-Íqán* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1994) s. 26.

GUDDOMMELIGE MYSTERIEJUVELER

- 3 Jf. Koranen 67:3.
- 4 Jf. Koranen 24:35.
- 5 Matteus 24:19.
- 6 Jf. Matteus 24:29-31.
- 7 Markus 13:19.
- 8 Jf. Lukas 21:25-28.
- 9 Johannes 15:26-27.
- 10 Johannes 14:26.
- 11 Johannes 16:5-6.
- 12 Johannes 16:7.
- 13 Johannes 16:13.
- 14 Imamene i sjia-islam.
- 15 Jesus.
- 16 Jf. Matteus 24.35, Markus 13:31, Lukas 21:33.
- 17 Den antikrist som man trodde ville vise seg ved Den lovedes komme, og som skulle strides med og til sist bli overvunnet av ham.
- 18 En annen skikkelse som man trodde ville løfte opprørets banner mellom Mekka og Damaskus ved Den lovedes komme.
- 19 Koranen 16:43.
- 20 En trollmann ved faraos hoff på Mose tid.
- 21 Koranen 83:6, 2:89.
- 22 Imamene i sjia-islam.
- 23 Koranen 29:2.
- 24 Koranen 2:156.
- 25 Koranen 29:69.
- 26 Koranen 2:282.
- 27 Fra en overlevering (ḥadīth).
- 28 Ib.
- 29 Koranen 30:30.
- 30 Koranen 48:23.
- 31 Koranen 67:3.
- 32 Koranen 17:110.

- 33 Koranen 57:3.
- 34 Den tolvte imam,
Muḥammad al-Mahdí,
Ḥasan al-'Askaris sønn.
- 35 I sjjittisk tradisjon er
dobbel-byene Jábulqá og
Jábulṣá den skjulte imams
(Den lovedes) hvilested,
som han vil komme fra
på dommedag.
- 36 Muhammed.
- 37 Koranen 33:40.
- 38 Koranen 13:2.
- 39 Koranen 74:50.
- 40 Jf. Koranen 13:5.
- 41 Koranen 11:7.
- 42 Koranen 3:185.
- 43 Koranen 16:97.
- 44 Koranen 3:169.
- 45 Fra en overlevering.
- 46 Koranen 7:179.
- 47 Jf. Koranen 9:109, 3:103.
- 48 Koranen 6:122.
- 49 Johannes 3:5-7.
- 50 Jf. Åpenbaringen 1:14-16,
2:18, 19:15.
- 51 Jf. Koranen 80:41, 83:24.
- 52 Koranen 11:112.
- 53 Jf. Lukas 12:53.
- 54 Koranen 1:2, 4.
- 55 Koranen 14:48.
- 56 Koranen 14:5.
- 57 Jf. Koranen 21:23.
- 58 En uttalelse av imam 'Alí.
- 59 Fra Ibn-i-Fárids Díván.
- 60 Ib.
- 61 Jf. Koranen 10:61, 34:3.
- 62 Fra en overlevering.
- 63 Fra Ibn-i-Fárids Díván.
- 64 Jf. Koranen 39:10.
- 65 Koranen 2:156.
- 66 Koranen 4:130.
- 67 Jf. Koranen 50:30.